Even uw aandacht…

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

GOUWE HANDJES
(De belofte)

Een tragikomedie

door

Haye van der Heyden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3293

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be ➔opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de *'algemene voorwaarden aanvraag opvoering'* (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.
(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *GOUWE HANDJES* op te voeren moet de naam van auteur *HAYE VAN DER HEYDEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© Toneelfonds J. Janssens/Haye van der Heyden
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 1 heer)

LOUIS, in de zeventig :
EMMA, in de vijftig :
CHARLOTTA, onbestemde leeftijd, rond de vijftig :
ALICE, in de dertig :
SUZE, onbestemde leeftijd :
CLAIRE, eind dertig :

DECOR

Drie aangrenzende locaties in het huis van Louis. Een zijkamer met trap naar boven, de zitkamer en de eetkamer.

VOORWOORD

Speciaal voor John Kraaijkamp schreef Haye van der Heyden het stuk 'Gouwe handjes'. Het verhaal gaat over Louis, een gefortuneerde, gepensioneerde zakenman met een goed ontwikkelde neus voor vrouwen. Dankzij zijn kennis van het vrouwelijk schoon is Louis schatrijk geworden. Met een nieuwe geurlijn, een boek over subtropische serreplanten en flatteuze sportbh's. Alles wat Louis aanpakte veranderde in goud. Dan komt hij onverwacht alleen te staan als zijn veel jongere echtgenote Emma - waarmee hij intens gelukkig is - plotseling overlijdt. Aan haar sterfbed moet hij Emma beloven dat hij na haar dood weer gelukkig wordt. Het blijkt een belofte waar hij niet onderuit kan komen en waarin vijf vrouwen een belangrijke rol spelen.. De dames doen hun uiterste best hem te troosten; een rijke alleenstaande man laat je natuurlijk niet zomaar voorbij wandelen....

Haye van der Heyden ontving eind november 2002 voor 'Gouwe handjes' de Visser-Neerlandiaprijs voor toneel, hoorspel en televisiespelen.

EERSTE BEDRIJF

1.

(Het is donker op het toneel. De zijkamer. Er staat een bed en er hangt een groot gordijn voor het raam. In het bed ligt Emma, in de vijftig en zwaar ziek. Louis komt op, voorzichtig. Hij loopt naar het bed, kijkt en wil weer gaan.)

EMMA : Ik ben wakker.

LOUIS : Ik dacht dat je sliep.

EMMA : Nee, ik ben wakker. *(Louis staat daar even in stilte.)* Doe het gordijn maar open.

LOUIS : Wil je dat?

EMMA : Beetje licht in de duisternis. Nog even van genieten op de valreep.

LOUIS : Hou op zeg. *(Hij loopt naar het gordijn en opent dat. Een bundel licht valt naar binnen.)* Pijn?

EMMA : Gaat wel.

LOUIS : Zo erg?

EMMA : Ik zeg: gaat wel.

LOUIS : Ik ga nog wat morfine halen.

EMMA : Blijf nou even bij me.

LOUIS : Ik wil niet dat je pijn hebt.

EMMA : En ik wil niet doodgaan als een junkie.

LOUIS : Zo snel gaat dat niet.

EMMA : O, je gaat er van uit dat het snel gaat?

LOUIS : *(kwaad.)* Hou op. Wat ben jij vervelend op je...op je..

EMMA : Sterfbed. Dat wil je toch zeggen? *(Stilte. Louis loopt naar het gordijn en plooit het recht.)* Kom eens bij me.

LOUIS : *(Blijft staan. Bozig.)* Wat wil je van me?

EMMA : Samen drie flessen wijn leeg drinken, pakje sigaretten leegzuigen en dan de beest uit hangen met stoute dingen d’r bij bedenken. Ik zou willen dat ik het

wou.

LOUIS : *(Serieus.)* Ik ook.

EMMA : Kom je even bij me zitten? Alleen maar zitten. *(Zwijgend loopt louis naar haar toe en gaat bij haar zitten. Zij zoekt met haar hand de zijne.)*

LOUIS : We gaan niet klef doen, anders ga ik huilen.

EMMA : Misschien vind ik het wel lekker om je te zien huilen. Dat is dan het bewijs dat je van me houdt.

LOUIS : Jezus.

EMMA : Jezus. Die ga ik straks ontmoeten. Als ie bestaat.

LOUIS : Doe 'm de groeten. En zeg maar dat ik er ook zo aan kom.

EMMA : Jij leeft nog vijftien jaar.

LOUIS : Niet zonder jou.

EMMA : Jazeker wel. Je rouwt een periode en dan ga je weer verder met je leven. Zoals dat hoort. Zoals jij dat doet. Jij kunt zo goed leven. Jij wordt weer gelukkig.

LOUIS : Zonder jou wil ik niet gelukkig zijn.

EMMA : Jawel.

LOUIS : Nee. Ik wil geen andere vrouw. *(Even stil.)*

EMMA : Twee weken na mijn dood loop je weer om je heen te kijken. Wedden?

LOUIS : Om wat?

EMMA : Een paar vleugels en een wolk.

LOUIS : Niet twee weken, niet twee maanden, niet twee jaar. Vergeet het maar. *(Stilte)*

EMMA : Ik wil dat je me belooft dat je weer gelukkig wordt.

LOUIS : Met een andere vrouw? Ik moet er niet aan denken.

EMMA : Is mijn laatste wens. Ik spreek een laatste wens uit op mijn sterfbed. Moet je niet een beetje respect hebben voor de laatste wens van de vrouw waar je zoveel van houdt?

LOUIS : Je bent nogal overtuigd van jezelf.

EMMA : Ik ben nogal overtuigd van jou. Beloof het me. *(Stilte.)* Ik wil het echt. Kom op. *(Stilte.)* Louis! *(Stilte.)*

LOUIS : Ik beloof het.

EMMA : Goed zo. En geen gezeur straks van nu is ze toch dood, nu telt het niet meer. Beloofd is beloofd. *(Even stil.)* Ik zou me wel gek lachen, als ie nou

uiteindelijk toch zou bestaan.

LOUIS : Wie?

EMMA : Jezus. Ik zal je een teken geven als ie bestaat. Dan kan jij nog even snel katholiek worden.

LOUIS : Wat voor teken?

EMMA : Iets met donder en bliksem of zo. Ik weet niet wat de mogelijkheden zijn. Ik kan niet wachten eigenlijk. Ben erg benieuwd. Wie er nou gelijk heeft. Van al die godsdiensten en zo. Erg benieuwd. *(Ze gaat verliggen en heeft pijn.)*

LOUIS : Ik ga de morfine halen. *(Hij staat op en gaat.)*

EMMA : Ach ja, doe me nog maar een shot. En neem er zelf ook een. *(Hij staat stil en kijkt naar haar. Zij doet een poging tot lach.)* Geintje. Poging daartoe.

LOUIS : Ik lach me dood.

(Het licht knijpt langzaam uit. Changement. Daarin:)

LOUIS : Als ik terug denk, vorig jaar zomer, dat we fietsten op Schiermonnikoog. Een maand voordat ze pijn kreeg. Echte Hollandse lucht. Strakke keiharde wind. En wij fietsen. En lachen. Het ging gewoon niet. We gingen meer achteruit dan vooruit. Wij lachen. En vallen tegen de dijk. En rollen. En kussen. Als kinderen. Pubers. Een man met een stuk hout in zijn hand staat te kijken. Van afstand. Moet toch een raar gezicht zijn. Zo'n ouwe knar rollend en kussend over de dijk. Ik hou zoveel van die vrouw dat het pijn doet. Overal. In mijn botten. Ik ontplof van liefde.. En nu liggen we tegen die dijk en kijken naar de lucht. Naar de wilde wolken. En we weten nog niks. We weten nog niet wat er in haar lijf gebeurt. Dat het er al is. . Dat straks de dokter met ons wil praten. Dat hij straks de deur zorgvuldig achter ons dicht gaat doen. Ons gaat vragen te gaan zitten. Een pauze neemt. En dan zegt wat hij te zeggen heeft. We weten nu nog niks. Argeloos en zorgeloos. We liggen tegen de dijk en zijn gelukkig. Ik wil niet verder leven. Ik wil voor altijd hier op die dijk. Met Emma. Ik wil het stopzetten. Bevriezen. Leven in een foto. Liefde dat het pijn doet. En dan komt de echte pijn.

2.

(Avond. Half zijkamer, half zitkamer. Zachte muziek zet in. Requiem van faure of iets dergelijks. Louis zit aan het bed. Emma ligt op haar rug en lijkt te slapen. Zo nu en dan beweegt zich nog een beetje. Een zwijgende arts staat op een paar meter afstand. [figuratie] in de zitkamer staan Charlotta en Alice. Ze kijken toe door de openstaande deur.)

ALICE : Ik vind het toch vreemd dat je uitgenodigd wordt voor iemands dood.

CHARLOTTA : We zijn tenminste uitgenodigd.

ALICE : Ik overwoog nog even om een kadootje mee te nemen, maar dat heb ik toch maar niet gedaan. Je kunt niks meenemen naar de overkant en bovendien hebben ze alles al.

CHARLOTTA : Ik troost me maar met de gedachte dat haar toch ook weer een heleboel bespaard blijft op deze manier.

ALICE : Zeg dat wel. Als je mijn moeder ziet, in dat verpleegtehuis. Vreselijk. Ze is nu volledig incontinent. Ik had er toch niet aan moeten denken om dat thuis te hebben. Het is je moeder, maar er zijn grenzen.

CHARLOTTA : Ze heeft jou toch ook verschoond toen je een baby'tje was?

ALICE : De poep van een baby'tje is wel even wat anders dan de stront van een oude zieke vrouw. Die lucht die in haar kamer hangt. Niet te harden.

CHARLOTTA : Ruikt ze zelf niet. Daar raak je aan gewend.

ALICE : Zij is mijn moeder niet meer. Het is een klein kind nu. Herkent me ook niet.

CHARLOTTA : Meestal blijven de vrouwen over. Bob had zijn hele leven op zijn cholesterol gelet. Tot hij gepensioneerd was en thuis kwam te zitten. Na drie maanden ontdekte hij een bepaald koekje in de supermarkt. Iets met chocola en jam. Hij heeft zich er in twee jaar dood aan gegeten. Ze kwamen ze bezorgen in grote dozen. Die stonden in de gang. Bob zat voor de televisie, negeerde mij en at zijn koekjes. De een na de ander. Tot hij dood was. En als moddervet lijk naar buiten werd gedragen.

ALICE : Is ook een manier.

CHARLOTTA : Met man is geen lolletje maar zonder heeft ook zijn nadelen. Het ergste

is de onveiligheid. Ik ben bang ‘s nachts. Met al die criminaliteit om je heen. Ik kan niet slapen van angst.

ALICE : Neem een hond.

CHARLOTTA : Vieze beesten. Staan de hele dag tegen je been op te rijen.

ALICE : Ik zou het als een compliment opvatten. *(Even stil.)*

CHARLOTTA : Wat gaatje vader straks doen, als Emma er niet meer is?

ALICE : Maak ik me wel zorgen over.

CHARLOTTA : Je ziet vaak dat iemand dan het hoofd neerlegt en ook gaat.

ALICE : Zou je wel willen zeker?

CHARLOTTA : Hoe kom je daar nou bij?

ALICE : Hoe eerder hij gaat, hoe meer er over blijft.

CHARLOTTA : Dat is jouw gedachte, niet de mijne.

ALICE : Jij bent toch nooit zo dol op ‘m geweest?

CHARLOTTA : Ik heb het altijd uitstekend met Louis kunnen vinden. We aten regelmatig met zijn drieën. En dat was heel plezierig. *(Even stil.)* Ik krijg een legaat. Een vast bedrag, voor zover ik weet. JIJ krijgt wat overblijft, het was jouw gedachte, dus misschien wel jouw wens.

ALICE : Nee. Ik hoop dat-ie nog een tijdje blijft. En er is toch genoeg. Al leeft ie nog tien jaar, dan is er nog voldoende over. Hij geeft niet veel uit.

CHARLOTTA : Nee, dat mocht Emma voor hem doen.

ALICE : Jaloers? Ze ligt daar boven wel dood te gaan hoor.

CHARLOTTA : Wat zeg jij toch vreselijke dingen. *(Even stil.)* Ik ben nooit jaloers geweest op mijn eigen zuster. Nooit.

ALICE : Jij kent dat zeker helemaal niet, jaloezie?

CHARLOTTA : Nee. En zeker niet op dit moment.

ALICE : *(Ironisch.)* Je bent een erg goed mens, Charlotta. Gefeliciteerd daarmee. Daarom zijn al die honden natuurlijk ook zo gek op je.

CHARLOTTA : Alice, ik vind het niet erg gepast om hier ruzie te gaan staan maken.

ALICE : Vind je dit al ruzie? Ben je ook niet veel gewend. *(Even stil. Ze kijken.)* Hoe lang duurt zoiets eigenlijk?

CHARLOTTA : Heb je haast?

ALICE : Ik vroeg me alleen af hoe lang zoiets duurt. Ik wou het gewoon weten. In

verband met de spanningsboog.

(Ze zwijgen en kijken. Muziek zwelt aan. Louis voelt dat het einde nadert. Hij staat op, pakt Emma's hand vast, drukt die tegen zich aan, kijkt toe met tranen in zijn ogen. Het licht gaat opeens naar fel wit, met een cadans in de muziek. Emma beweegt niet meer. Louis staart ernaar, kijkt dan hulpeloos om naar Alice en Charlotta.)

LOUIS : *(Bijna huilend.)* Ze is dood. Ze is dood! Ze is dood.

(Tegenlicht. Louis, Charlotta en Alice staan in silhouet. Op Emma blijft het licht. Ze staat op en loopt weg, het witte licht met zich meenemend. Changement. Daarin:)

3.

CHARLOTTA : Ik weet nog dat we samen zaten te tekenen. Ik was zeven en zij vijf. Vader zei: teken maar een paard in de wei. Emma maakte een paard in de wei. Paard, gras, hek erom heen. En wat is dit, vroeg vader, toen hij mijn tekening zag. Een boot op zee? Ja, zei ik maar, het is een boot op zee. En zo is het gebleven. Ze speelde piano, schilderde, had gevoel voor humor, geen gaatjes in haar kiezen en een mooi lichaam. Mijn man Bob was verliefd op Emma en is uiteindelijk dan maar met mij getrouwd. En dan te bedenken dat ik haar nog eens gered heb. Moet ook in die tijd zijn geweest. Ze kon in ieder geval nog niet zwemmen. Ze ging de visjes voeren in de haven, ergens op vakantie. En viel tussen de wal en een schip. Ik heb haar d'ruit gehaald. Ze heeft een prachtig leven gehad. Niet zo lang misschien. Maar alles lukte. En nu hebben we haar begraven.

(De zijkamer van het huis van Louis. Louis zit aan het bureautje en staart voor zich uit. Alice komt achter hem op.)

ALICE : Zit je hier? Wat doe je?

LOUIS : *(Kijkt om zich heen.)* Al die spullen. Alles heeft een verhaal, een herinnering. Waar we het gekocht hebben. Waarom het staat waar het staat. *(Kijkt om zich heen.)* Ze hield van mooie dingen. Heeft dat mij geleerd. Liefde voor schoonheid. En dat kon alles zijn: natuur, mensen, meubels, muziek. Schoonheid. *(Alice komt zwijgend bij hem zitten en slaat haar arm om hem heen. - Kleintjes.)* Het was wel goed. Toch? De muziek. Niet al te treurige speeches. Hier en daar een grap en toch ook gepast verdriet. Ging toch wel goed?

ALICE : Het was een doorslaand succes. Ik heb qua begrafenis nog nooit zo'n hit meegemaakt.

LOUIS : Ze zou het zelf ook mooi hebben gevonden allemaal. Denk ik. De bloemen. Die deuren die open stonden. Hield ze van: open deuren. De stemming die er was. Ze zou het mooi hebben gevonden. Denk je niet?

ALICE : Ik weet het zeker. *(Even stil.)*

LOUIS : Dat iets dat zo prachtig is, nu weg is. Kapot. Levenloos. Al die kennis en vredigheid die ze verzameld heeft in haar leven. *(Even stil.)* Als we met vakantie waren, zocht ze altijd naar het moment van de dag. Zoals zij dat noemde. Er is elke dag iets dat verdient het moment van de dag te zijn. Iemand zegt iets dat je raakt. Of er is een moment dat de zon door het raam naar binnen valt, als je zit te lezen. Een schilderij dat je ziet. Een kind dat iets doet. Of zegt. Er is altijd ergens het moment van de dag. *(Even stil.)*

ALICE : Blijf je verder de hele avond hier zitten?

LOUIS : *(Bozig.)* Mag het niet?

ALICE : Van mij wel.

LOUIS : Emma en ik zitten nog een beetje na te praten.

ALICE : Je hebt gasten. Mensen willen je condoleren.

LOUIS : Ik heb me een ongeluk gekust. Al die bacteriën in mijn gezicht.

ALICE : Niet iedereen is aan de beurt geweest.

LOUIS : Die sturen dan maar een kaartje. Likken ze de bacteriën maar aan de postzegel.

ALICE : *(Glimlacht.)* Ik zal het zeggen. *(Even stil.)*

LOUIS : Ik heb geen trek in al die mensen..

ALICE : Het leven gaat door.

LOUIS : Voor mij nu even niet. Voor mij staat het nu even stil. Nu en hier. Mag het?

ALICE : Uiteraard. Moet ik weg?

LOUIS : Nee. *(Kijkt haar aan.)* Als je al die ellende om je heen ziet. Huwelijken en relaties. Al die mensen die elkaar het leven zuur maken. Dat hebben wij nooit gedaan. Emma en ik.

ALICE : Daar mag je dankbaar voor zijn. *(Even stil.)*

LOUIS : Ik weet alleen niet wie ik dankbaar moet zijn. God?

ALICE : Emma misschien.

LOUIS : Ik geloof in de heilige Emma.

ALICE : De heilige maagd.

LOUIS : *(Lacht.)* Maagd was ze niet, heilig wel. En ik kan het allebei weten. *(Even stil.)* En ik ben blij dat jij even bij me bent. Op deze dag. Op dit moment. *(Hij neemt haar hand.)* Jullie zijn zo zacht. En teder.

ALICE : Wie jullie?

LOUIS : Vrouwen. Vredig, dat zijn jullie. *(Even stil.)* Niet altijd natuurlijk.

ALICE : Ik wou het net zeggen.

LOUIS : Maar als je jullie liefde geeft. En aandacht. Dan zijn jullie als engelen. *(Even stil ze kijkt hem aan. Streelt hem over zijn haar.)* Ik wil niet meer. Ik ben moe, ik ben oud. Ik kap er mee.

(Zij kijkt hem aan. Dan komt achter hen Emma op, in het witte licht dat haar volgt.)

EMMA : Louis. *(Hij reageert nauwelijks.)* Je hebt me iets beloofd.

LOUIS : Ik wil niet meer.

EMMA : Ik wil dat je wel wilt. Je hebt maar te willen. Beloofd is beloofd.

ALICE : Het komt wel goed, papa, Het heeft tijd nodig. Het komt wel goed. Ik ben er ook nog.

LOUIS : Ja, jij bent er nog.

ALICE : Er zijn er nog zoveel. Mensen die van je houden, vrienden, familie.

LOUIS : Familie is net als aardappelen: Het beste deel zit onder de grond.

ALICE : *(Lacht.)* Dat is een ouwe.

LOUIS : Ouwe man vertelt ouwe grappen. Zo hoort dat. *(Gedeprimeerd.)* Er komen ook geen nieuwe grappen meer, denk ik. Ik zou niet weten waar ik ze vandaan zou moeten halen.

(Het licht knijpt uit. Einde eerste bedrijf. Changement.)

TWEEDE BEDRIJF

4.

EMMA : We zijn nu een paar weken later. Hij is zijn huis nog nauwelijks uitgekomen. Houdt ook overdag steeds een aantal gordijnen dicht. Zo ken ik ‘m niet. Louis toch. Kom op nou! Hij is altijd zo levenslustig geweest. Een genieter.

(De zitkamer. Louis en Alice komen op uit de tuin. Druk in gesprek.)

LOUIS : *(Kwaad.)* Genieten? Waar staat dat iemand moet genieten?

ALICE : Het moet niet. Het mag. Het kan.

LOUIS : Wat is dat nou voor lulkoek? Nu Emma er niet meer is, zou ik opeens meer moeten kunnen genieten? Wat een lulkoek.

ALICE : Ik bedoel, dat je nu alle tijd hebt. En dat je nu precies kunt doen wat je wilt.

LOUIS : Toen ze d’r was, kon ik ook doen wat ik wou.

ALICE : Er is vast wel iets wat je niet deed omdat zij het niet zo leuk vond. Weet ik veel: voetbal kijken, vissen.

LOUIS : Vissen? Moet ik nou opeens naar een dobber gaan zitten kijken? Dit is nog erger dan toen met mijn pensioen. Toen kwamen jullie ook aan met cursussen kantklossen en pijp stoppen. We bergen opa op in een paar fijne hobby’s. Hier heb je een postzegelalbum, een hengel en een televisie en zoek het maar uit, ouwe. Maak je tijd maar vol.

ALICE : Wind je niet zo op. Straks blijf je d’r in.

LOUIS : Dat is nou eens een goed idee. Dat is het eerste goeie idee dat ik hoor vandaag.

ALICE : Papa, begin nou niet weer.

LOUIS : Als dat nou mijn idee van genieten is? Weet ik veel, lekker mijn heup breken en dan in een paar weken de pleiterik maken. Heerlijk.

ALICE : Jij breekt je heup niet. Je bent nog hartstikke sterk.

LOUIS : Weet je wat ik doe? Ik koop een skateboard en dan moet jij eens kijken. *(Even stil. Hij loopt boos rond.)*

ALICE : Je gaat toch geen gekke dingen doen? *(Even stil. Louis lacht kort.)*

LOUIS : Gekke dingen doen, noemen ze dat. En iedereen weet meteen watje bedoelt.

ALICE : Geen gesodemieter hoor.

LOUIS : Hoe wou je me straffen als ik het wel doe?

ALICE : Papa.

LOUIS : Ik heb nog geen directe plannen. Ontspan. *(Even stil.)*

ALICE : Kan je wel voor jezelf zorgen?

LOUIS : Ik kan een ei bakken. Op twee manieren. Met de dooier kapot of met de dooier heel. Hoewel dat laatste meestal mislukt. En dan maak ik er maar een ei van met de dooier kapot. Het smaakt bijna hetzelfde.

ALICE : Je kunt niet alleen maar eieren eten.

LOUIS : Vind je dat ik op zoek moet gaan naar een andere vrouw?

ALICE : Dat bedoel ik niet. Of misschien ooit.

LOUIS : *(Lacht.)* Wat een schitterend antwoord. Zo vrouwelijk. Van een immense schoonheid. 'Dat bedoel ik niet. Of misschien ooit.' Prachtig.

ALICE : Kunnen we even serieus zijn?

LOUIS : Ik ben bloedserieus.

ALICE : Moet je hier wel blijven wonen?

LOUIS : En waarom niet?

ALICE : Is het niet veel te groot?

LOUIS : Moet ik naar een tehuis? Wil je dat ik bij je moeder intrek? *(Even stil.)*

ALICE : Je zou weer eens langs kunnen gaan. Dat wel.

LOUIS : *(Sarcastisch.)* Wat je zegt: ik moet genieten van de tijd die ik nog heb.

ALICE : Papa, ik wil gewoon met je overleggen hoe je verder gaat.

LOUIS : Waarom moet dat overlegd worden?

ALICE : Omdat ik me zorgen maak.

LOUIS : Waarom? Mij kan niks meer gebeuren. Doodgaan lijkt me heerlijk. Dat is weer eens wat anders.

ALICE : Je hebt verdriet, papa. Dat is alles.

LOUIS : *(Pijnlijk getroffen.)* Dat is alles? *(Gekwetst.)* Het is alles, meer niet.

ALICE : Zo bedoel ik het niet. Ik bedoel alleen maar dat ik je wil helpen.

LOUIS : Dat is mooi van je, maar het lijkt me een hele klus.

ALICE : Je wilt niet geholpen worden.

LOUIS : Ik weet niet wat ik wil. Het is nog zo kort geleden. Ik neem mijn tijd. Heb ik van haar geleerd. Dat je je tijd moet nemen. *(Even stil.)*

ALICE : Je neemt je tijd en intussen verwaarloos je jezelf.

LOUIS : *(Cynisch.)* Dat kan dan nu eindelijk. Nu Emma d'r niet meer is. Kan ik mezelf eindelijk eens lekker verwaarlozen. Heerlijk. Genieten!

(Changement. Daarin:)

5.

ALICE : Is toch pijnlijk om te zien, hoe gelukkig je vader is, met die prachtige vrouw, die charmant is, geestig, gevoelig, terwijl je moeder stukje bij stukje kapot gaat, afbrokkelt, wegkwijnt. Wat niet zijn schuld is, want hij heeft zijn best gedaan met haar. Destijds. Hij heeft het goed gedaan, voor zichzelf. En daar gaat het allemaal om, om het goed te doen voor jezelf, om gelukkig te worden. Je leeft toch niet voor een ander, je leeft voor jezelf. Iedereen moet voor zichzelf zorgen. Dat lijkt me de simpelste afspraak. Maar dat zou je toch niet gedacht hebben, dat Emma de eerste zou zijn die ging? Maar ze is weg. Kanker, in 1 keer pffft weg. En wat nu? Ik zou niet weten wat nu.

(De eetkamer. Een tafel is gedekt. Met wijnglazen en wit damast. Charlotta legt er de laatste hand aan. Louis komt op.)

CHARLOTTA : Op het moment dat je stopt met koken en tafel dekken is het voorbij. Je moet altijd voor jezelf blijven zorgen. Jullie hebben ook zulk mooi servies en zulke prachtige glazen. Ik vind een mooi gedekte tafel het mooiste dat er is. Zo sfeervol, zo rijk, zo warm.

LOUIS : *(Snuift.)* Komt dat uit de keuken? Ruikt goed. Wat heb je gemaakt voor me?

CHARLOTTA : Als Emma en ik thuis vroegen, wat eten we, was altijd het antwoord: dat zal je wel zien.

LOUIS : Als ik als kind aan mijn moeder vroeg, wat gaan we eten, dat zei ze altijd:

spinnenpoten en kikkerscheten. *(Ze lachen een beetje. Wat onwennig. Even stil.)* Zijn de inbrekers al geweest?

CHARLOTTA : Je moet er niet mee spotten. Een vrouw alleen loopt gevaar. Ik ben bang.

LOUIS : Koop een pistool. Zo'n leuk charmant damesdingetje.

CHARLOTTA : Ik zou me een stuk beter voelen, maar hoe kom je aan zoiets? Moet je daar geen vergunning voor hebben?

LOUIS : Ik regel er wel eentje voor je. Illegaal. Zonder vergunning. Gaan we samen een keertje oefenen in de tuin. Mag je op mijn konijnen schieten.

CHARLOTTA : He nee.

LOUIS : De kans dat je iets raakt lijkt me te verwaarlozen. De konijnen lopen geen enkel risico. Inbrekers zijn groter. *(Ze zwijgen even. Ze zitten.)*

CHARLOTTA : Het is toch anders. Zonder Emma. Vind je niet? *(Louis zegt niets.)* Natuurlijk is het anders. Maar ik vind niet dat we elkaar nou niet meer hoeven te zien, nu ze er niet meer is. En ik denk ook dat het goed is datje zo nu en dan behoorlijk te eten krijgt.

LOUIS : Ruim je de boel straks ook weer op? Anders zit ik morgenochtend met de troep.

CHARLOTTA : Ik zal alles opruimen.

LOUIS : Ik vind eigenlijk dat ik op mijn leeftijd niet meer goed hoef te eten. Als je jong bent, moet dat, omdat je dan nog wilt proberen oud te worden. Ik ben al oud.

CHARLOTTA : Ik vind je niet oud.

LOUIS : Wat jij vindt, maakt me geen dag jonger. *(Even stil.)*

CHARLOTTA : Mis je haar?

LOUIS : *(Hard.)* Ja. Jij ?

CHARLOTTA : Ik ook. Jullie hadden een goed huwelijk. Een van de weinige goeie huwelijken die ik gekend heb.

LOUIS : Ze zijn er wel, maar je hoort ze niet. *(Even stil.)* Wat is er? Wat kijk je?

CHARLOTTA : Louis.

LOUIS : Jaha?

CHARLOTTA : We zijn volwassen mensen.

LOUIS : Wat bedoel je daarmee?